

01000652504940012

795

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αρ. Φύλλου 65

25 Απριλίου 1994

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2207

Προσωρινή κράτηση και έλεγχος της διάρκειάς της, αναστολή ποινών, απόλυση υπό όρο, επιτάχυνση διαδικασίας πολιτικών υποθέσεων και άλλες διατάξεις.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή:
ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

Άρθρο 1

1. Στο άρθρο 82 του Ποινικού Κώδικα επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Τα εδάφια που προστέθηκαν στην παράγραφο 2 με την παράγραφο 2 του άρθρου 1 του Ν. 2145/1993 αντικαθίστανται ως εξής:

«Σε ποινές φυλάκισης άνω των δύο ετών, αν έχει εκτεθεί με οποιονδήποτε τρόπο το ήμισυ της ποινής και το προς έκτιση υπόλοιπο δεν υπερβαίνει τα δύο έτη, το τριμελές πλημμελειοδικείο του τόπου κράτησης ύστερα από αίτηση του καταδίκου μετατρέπει τούτο σε χρηματική ποινή, εκτός αν με ειδική αιτιολογία κρίνει από την εν γένει συμπεριφορά του καταδίκου κατά το χρόνο έκτισης της ποινής ότι η χρηματική ποινή δεν αρκεί για να αποτραπεί ο κατάδικος από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων. Κατά της αποφάσεως ο κατάδικος μπορεί να ασκήσει έφεση. Κατά τα λοιπά εφαρμόζεται η παράγραφος 5 του παρόντος».

β) Η παράγραφος 11 αντικαθίσταται ως εξής:

«11. Η μετατροπή κατά τις προηγούμενες παραγράφους αποκλείεται στις περιπτώσεις καταδίκης για έγκλημα εμπορίας ναρκωτικών ή για έγκλημα που προβλέπεται από τις διατάξεις του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα. Διατάξεις του Ποινικού Κώδικα ή ειδικών ποινικών νόμων, που αποκλείουν ή ρυθμίζουν με άλλο τρόπο τη μετατροπή των στερητικών της ελευθερίας ποινών σε χρηματικές ή πρόστιμα ή καθορίζουν άλλως την έννοια της μετατροπής καταργούνται με την επιφύλαξη του προηγούμενου εδαφίου».

2. Η παράγραφος 1 του άρθρου 99 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Αν κάποιος που δεν έχει καταδικαστεί αμετακλήτως

για κακούργημα ή πλημμέλημα σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή ανωτέρα του ενός μηνός, καταδικαστεί σε τέτοια ποινή που δεν υπερβαίνει τα δύο έτη, το δικαστήριο με την απόφασή του διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για ορισμένο διάστημα, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τρία και ανώτερο από πέντε έτη, εκτός αν κρίνει νε βάση ειδικά μνημονευόμενα στην αιτιολογία στοιχεία ότι η εκτέλεση της ποινής κατά το άρθρο 82 είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων».

3. Στο άρθρο 10 του Ποινικού Κώδικα επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Ο τίτλος του άρθρου αντικαθίσταται ως εξής:

«Προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αναστολής σε ποινή μεγαλύτερη των δύο και μέχρι τριών ετών».

β) Η παράγραφος 1 του άρθρου 100 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Αν κάποιος καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης μεγαλύτερη των δύο και μέχρι τριών ετών και συντρέχει η προϋπόθεση του άρθρου 99, το δικαστήριο μπορεί με την απόφασή του να διατάξει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για ορισμένο διάστημα, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τρία και ανώτερο από πέντε έτη.

Η αναστολή της εκτέλεσης μπορεί να χορηγηθεί αν το δικαστήριο από την έρευνα των περιστάσεων κάτω από τις οποίες τελέστηκε η πράξη και ιδίως των αιτιών της, της προηγούμενης ζωής και του χαρακτήρα του καταδικασμένου κρίνει ότι η εκτέλεση της ποινής δεν είναι αναγκαία για να τον αποτρέψει από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων. Στην κρίση του αυτή το δικαστήριο πρέπει ακόμη να λαμβάνει υπόψη και τη διαγωγή του υπαιτίου μετά την πράξη και ιδίως τη μετάνοια που έδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του».

4. Η παράγραφος 1 του άρθρου 100 Α αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Αν κάποιος καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης μεγαλύτερη των τριών και μέχρι πέντε ετών και συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 99 και 100 του Ποινικού Κώδικα, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής υπό όρους και υπό την επιμέλεια και επιτήρηση επιμελητή κοινωνικής αρωγής, για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τρία και ανώτερο από πέντε έτη».

5. Στο άρθρο 105 του Ποινικού Κώδικα επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Στην παράγραφο 1 προστίθεται εδάφιο που έχει ως εξής:

"Για τη χορήγηση της απόλυσης υπό όρο δεν απαιτείται να έχει καταστεί αμετάκλητη η καταδίκη".

β) Η παράγραφος 2 αντικαθίσταται ως εξής:

"2. Το χρονικό διάστημα των τριών πέμπτων περιορίζεται στα δύο πέμπτα της ποινής που επιβλήθηκε, και προκειμένου για ισόβια κάθειρξη, τα είκοσι έτη περιορίζονται σε δεκαοκτώ, αν ο κατάδικος έχει υπερβεί το 70ό έτος της ηλικίας του. Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται σε καταδίκους για το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας, για τους οποίους εξακολουθεί να ισχύει η παρ. 2 του άρθρου 105 του ν. 1499/1950 "Κύρωση του Ποινικού Κώδικα".

γ) Η παράγραφος 3 αντικαθίσταται ως εξής:

"3. Στην περίπτωση που συντρέχουν σωρευτικά περισσότερες ποινές, ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί υπό όρο, αν έχει εκτίσει το άθροισμα των τμημάτων των ποινών, που προβλέπεται στην παράγραφο 1. Σε κάθε περίπτωση ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει είκοσι πέντε έτη και όταν το παραπάνω άθροισμα υπερβαίνει το όριο αυτό".

δ) Προστίθεται παράγραφος 4, που έχει ως εξής:

"4. Αν απολυθεί υπό όρο κατάδικος, ο οποίος μετά την έκταση της ποινής πρέπει να υποβληθεί σε στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας, ο χρόνος της δοκιμασίας αρχίζει μετά τη λήξη του μέτρου αυτού".

6. Η παράγραφος 1 του άρθρου 107 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"1. Η απόλυση μπορεί να ανακληθεί, αν εκείνος που απολύθηκε δεν συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις που του επιβλήθηκαν κατά την απόλυση."

7. Το άρθρο 108 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"Αν μέσα στο χρονικό διάστημα που προβλέπει το άρθρο 109, εκείνος που απολύθηκε διαπράξει έγκλημα από δόλο, για το οποίο του επιβλήθηκε αμετακλήτως οποτεδήποτε ποινή φυλάκισης ανώτερη από έξι μήνες, εκτίει αθροιστικά και ολόκληρο το υπόλοιπο της προηγούμενης ποινής, το οποίο έπρεπε να εκτίσει κατά το χρόνο της προσωρινής απόλυσης."

8. α) Στην παράγραφο 1 του άρθρου 110 του Ποινικού Κώδικα προστίθεται δεύτερο εδάφιο, που έχει ως εξής:

"Ο κατάδικος κλητεύεται υποχρεωτικά δέκα τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση, κατά την οποία μπορεί να παραστεί αυτοπροσώπως ή με συνήγορο τον οποίο διορίζει με απλό έγγραφο θεωρημένο από το διευθυντή της φυλακής ή τις αρμόδιες αρχές".

β) Η παράγραφος 2 του άρθρου 110 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"2. Η απόλυση υπό όρο χορηγείται με αίτηση της διεύθυνσης του καταστήματος στο οποίο κρατείται ο κατάδικος. Η αίτηση υποβάλλεται ένα μήνα πριν από τη συμπλήρωση του χρόνου, που προβλέπει το άρθρο 105. Αν η διεύθυνση του ιδρύματος κρίνει ότι συντρέχουν προϋποθέσεις για τη μη χορήγηση της απόλυσης υπό όρο υποβάλλει σχετική αναφορά μαζί με έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας του καταστήματος στον εισαγγελέα των πλημμελειοδικών, ο οποίος την εισάγει στο συμβούλιο".

9. Η παράγραφος 3 του άρθρου 127 καταργείται.

10. Το άρθρο 129 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"Άρθρο 129

Απόλυση υπό όρο

1. Με τη λήξη του ελαχίστου ορίου, που έχει οριστεί, το δικαστήριο απολύει υπό όρο τον κατάδικο κατά τα οριζόμενα παρακάτω. Στην απόφαση για την απόλυση υπό όρο ορίζεται ο χρόνος της δοκιμασίας, που δεν μπορεί να είναι κατώτερος από έξι μήνες ούτε ανώτερος από πέντε έτη και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να υπερβαίνει το μέγιστο όριο ποινής που ορίζεται στην καταδικαστική απόφαση.

2. Η απόλυση υπό όρο χορηγείται οποσδήποτε, εκτός αν κριθεί με ειδική αιτιολογία ότι η διαγωγή του καταδίκου κατά την έκταση της ποινής καθιστά απολύτως αναγκαία τη συνέχιση της κράτησής του για να αποτραπεί η τέλεση από αυτόν νέων αξιόποινων πράξεων. Για τη χορήγηση της υπό όρο απόλυσης η διεύθυνση του καταστήματος, στο οποίο κρατείται ο κατάδικος, υποβάλλει αίτηση μαζί με έκθεση της κοινωνικής υπηρεσίας του καταστήματος, μόλις συμπληρωθεί το ελάχιστο όριο.

3. Η απόλυση υπό όρο μπορεί να χορηγηθεί και πριν λήξει το ελάχιστο όριο που όρισε η απόφαση, αλλά πάντως αφού παρέλθουν τουλάχιστον έξι μήνες διαμονής του καταδίκου στο κατάστημα.

4. Αν η αίτηση για απόλυση υπό όρο δεν γίνει δεκτή, νέα αίτηση μπορεί να υποβληθεί οποτεδήποτε.

5. Στον κατάδικο μπορούν να επιβληθούν κατά τη διάρκεια του χρόνου της δοκιμασίας του οι υποχρεώσεις του άρθρου 122 παρ. 2.

6. Αν ο απολυόμενος κατά το χρόνο της δοκιμασίας του τελήσει νέο κακούργημα ή πλημμέλημα από δόλο, η απόλυση ανακαλείται και εφαρμόζεται το άρθρο 132.

7. Αν μετά την απόλυση παρέλθει ο χρόνος δοκιμασίας που όρισε η απόφαση χωρίς να γίνει ανάκληση, η ποινή θεωρείται ότι εκτίθηκε.

8. Αρμόδιο για την απόλυση του καταδίκου βάσει του άρθρου αυτού είναι το τριμελές δικαστήριο ανηλικών στο πλημμελειοδικείο του τόπου όπου εκτίεται ο περιορισμός".

11. Η παράγραφος 1 του άρθρου 315 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"Άρθρο 315

Εγκληση

1. Στις περιπτώσεις των άρθρων 308 και 314 η ποινική δίωξη ασκείται μόνο ύστερα από έγκληση. Δεν απαιτείται έγκληση αν ο υπαίτιος της πράξης του άρθρου 314 ήταν υπόχρεος λόγω της υπηρεσίας του ή του επαγγέλματός του να καταβάλει ιδιαίτερη επιμέλεια ή προσοχή. Η οδήγηση οχήματος εμπίπτει στο προηγούμενο εδάφιο όταν εξυπηρετεί τη βιοποριστική μεταφορά επιβατών ή πραγμάτων. Στην περίπτωση του άρθρου 314, αν η πράξη τελέστηκε κατά την οδήγηση οχήματος και δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του δεύτερου εδαφίου του παρόντος, η ποινική δίωξη ασκείται αυτεπαγγέλτως, ο εισαγγελέας όμως με διάταξη του απέχει από την ποινική δίωξη αν ο παθών δηλώσει ότι δεν επιθυμεί την ποινική δίωξη του δράστη. Αν η δήλωση υποβληθεί μετά την άσκηση ποινικής δίωξης, το δικαστήριο παύει οριστικά αυτήν".

12. α) Το άρθρο 458 του Ποινικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

"Όποιος με πρόθεση παραβαίνει επιτακτική ή απαγορευτική διάταξη διοικητικών νόμων τιμωρείται με πρό-

στιμο τουλάχιστον είκοσι χιλιάδων δραχμών, αν η ειδική διάταξη αναφέρεται στο άρθρο αυτό ως προς την ποινική κύρωση της παράβασης."

β) Τα άρθρα 50, 86, 106Α, 391 και 408 του Ποινικού Κώδικα καταργούνται.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Άρθρο 2

1. Το άρθρο 282 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως ισχύει, αντικαθίσταται ως εξής:

Άρθρο 282

1. Όσο διαρκεί η προδικασία, αν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του κατηγορουμένου για κακούργημα ή πλημμέλημα που τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών, είναι δυνατό να διαταχθούν περιοριστικοί όροι, εφόσον αυτό κρίνεται απολύτως αναγκαίο για την επίτευξη των αναφερόμενων στο άρθρο 296 σκοπών.

2. Περιοριστικοί όροι είναι ιδίως η παροχή εγγύησης, η υποχρέωση του κατηγορουμένου να εμφανίζεται κατά διαστήματα στον ανακριτή ή σε άλλη αρχή, η απαγόρευση να μεταβαίνει ή να διαμένει σε ορισμένο τόπο ή στο εξωτερικό, η απαγόρευση να συναναστρέφεται ή να συναντάται με ορισμένα πρόσωπα.

3. Προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί μόνο όταν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του κατηγορουμένου για κακούργημα ή πλημμέλημα που τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον ενός έτους, και επιπλέον αυτός δεν έχει μόνιμη ή γνωστή διαμονή ή υπήρξε φυγόποινος ή φυγόδικος στο παρελθόν ή αν κρίνεται αιτιολογημένα ότι εφόσον αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανό να διαπράξει και άλλα κακούργηματα ή πλημμελήματα, όπως προκύπτει από ειδικώς μνημονευόμενα πραγματικά περιστατικά της προηγούμενης ζωής του ή συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της πράξης, για την οποία κατηγορείται. Μόνη η κατά το νόμο βαρύτητα της πράξης δεν αρκεί για την προσωρινή κράτηση.

4. Οι περιοριστικοί όροι που επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο είναι δυνατόν να αντικατασταθούν με προσωρινή κράτηση κατά το άρθρο 298.

Αν ο κατηγορούμενος είναι έφηβος μπορεί να διαταχθούν περιοριστικοί όροι ή προσωρινή κράτηση, εφόσον η πράξη για την οποία κατηγορείται τιμωρείται με ποινή κάθειρξης άνω των δέκα ετών, ανεξάρτητα από τη διάρκεια των αντί της ποινής επιβαλλόμενων μέτρων και συντρέχουν οι προϋποθέσεις των προηγούμενων παραγράφων."

2. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 283 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, προστίθεται δεύτερο εδάφιο που έχει ως εξής:

"Ο εισαγγελέας, πριν εκφράσει τη γνώμη του, υποχρεούται να ακούσει τον κατηγορούμενο και το συνήγορό του".

3. Το άρθρο 287 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως ισχύει, αντικαθίσταται ως εξής:

Άρθρο 287

Διάρκεια της προσωρινής κράτησης

1. Αν η προσωρινή κράτηση διαρκέσει έξι μήνες, όταν

πρόκειται για κακούργημα ή τρεις μήνες, όταν πρόκειται για πλημμέλημα, το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται αμετάκλητα με ειδικά αιτιολογημένο βούλευμά του, αν πρέπει να απολυθεί ο κατηγορούμενος από τις φυλακές ή να εξακολουθήσει η προσωρινή κράτησή του. Για το σκοπό αυτόν:

α) Αν η ανάκριση συνεχίζεται, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του χρονικού αυτού διαστήματος ο ανακριτής αναφέρει στον εισαγγελέα εφετών με αιτιολογημένη έκθεσή του τους λόγους για τους οποίους δεν περατώθηκε η ανάκριση και διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών μέσα σε δέκα ημέρες εισάγει τη δικογραφία στο συμβούλιο πλημμελειοδικών. Ο κατηγορούμενος κλητεύεται υποχρεωτικά πέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συνεδρίαση, κατά την οποία μπορεί να παραστεί αυτοπροσώπως ή με συνήγορο, τον οποίο διορίζει με απλό έγγραφο θεωρημένο από το διευθυντή της φυλακής. Το συμβούλιο αποφαινεται, αφού ακούσει τον κατηγορούμενο ή το συνήγορό του, αν είναι παρόντες, καθώς και τον εισαγγελέα. Αν η ανάκριση ενεργείται από εφέτη κατά το άρθρο 29, αρμόδιο να αποφανθεί είναι το συμβούλιο των εφετών.

β) Αν η ανάκριση έχει περατωθεί, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου, στο οποίο θα δικαστεί η υπόθεση ή ο εισαγγελέας εφετών, αν έχει ασκηθεί έφεση κατά βουλεύματος, πέντε ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του παραπάνω χρονικού διαστήματος εισάγει τη δικογραφία με αιτιολογημένη πρότασή του στο αρμόδιο κατά την επόμενη παράγραφο συμβούλιο. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στο εδάφιο α'.

2. Σε κάθε περίπτωση έως και την έκδοση της οριστικής απόφασης, το ανώτατο όριο διάρκειας της προσωρινής κράτησης για το ίδιο έγκλημα δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακούργηματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντέλως εξαιρετικές περιπτώσεις τα όρια αυτά μπορεί να παρατείνονται έως έξι και τρεις μήνες αντίστοιχα με αμετάκλητο ειδικά αιτιολογημένο βούλευμα:

α) του συμβουλίου εφετών, αν η υπόθεση εκκρεμεί σε αυτό ύστερα από έφεση κατά βουλεύματος ή έχει εισαχθεί στο ακροατήριο του εφετείου ή του μικτού ορκωτού δικαστηρίου ή αν το συμβούλιο αυτό είναι αρμόδιο σε πρώτο και τελευταίο βαθμό και

β) του συμβουλίου πλημμελειοδικών σε κάθε άλλη περίπτωση. Αν η υπόθεση εκκρεμεί στον ανακριτή και συνεχίζεται η προσωρινή κράτηση σύμφωνα με την παράγραφο 1, ο ανακριτής τριάντα ημέρες πριν από τη συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της σύμφωνα με αυτή την παράγραφο, διαβιβάζει τη δικογραφία στον εισαγγελέα, ο οποίος μέσα σε δεκαπέντε ημέρες την εισάγει με πρότασή του στο συμβούλιο. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο αρμόδιος εισαγγελέας, είκοσι πέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από την συμπλήρωση του ανώτατου ορίου της προσωρινής κράτησης σύμφωνα με αυτή την παράγραφο ή πριν από το τέλος της παράτασης που ήδη είχε χορηγηθεί, υποβάλλει στο αρμόδιο συμβούλιο πρόταση για παράταση ή όχι της προσωρινής κράτησης. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα ορίζονται στην προηγούμενη παράγραφο ως προς την κλήτευση και την παράσταση του κατηγορουμένου, καθώς και την ακρόαση του ιδίου και του εισαγγελέα.

3. Αν η προσωρινή κράτηση δεν παραταθεί μέσα στις ανατρεπτικές προθεσμίες και σύμφωνα με τους όρους που ορίζονται στις προηγούμενες παραγράφους, τα

ένταλμα προσωρινής κράτησης παύει να ισχύει και το βούλευμα, που τυχόν εκδόθηκε, είναι άκυρο. Στην περίπτωση αυτή, καθώς και μόλις συμπληρωθεί η παράταση που είχε χορηγηθεί σύμφωνα με τα παραπάνω έως το επιτρεπόμενο όριο της προσωρινής κράτησης, ο αρμόδιος εισαγγελέας οφείλει να διατάξει την απόλυση του προσωρινώς κρατούμενου.

4. Όσα αναφέρονται στην παρ.5 του άρθρου 285 και στο άρθρο 282 για την επιβολή περιοριστικών ή άλλων όρων, εφαρμόζονται και στις περιπτώσεις του άρθρου αυτού.

5. Κάθε αμφιβολία ή αντίρρηση ως προς την παράταση ή τη συμπλήρωση των ανώτατων ορίων της προσωρινής κράτησης κατά τις προηγούμενες παραγράφους επιλύεται από το αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο της παραγράφου 2 μετά από κλήτευση του κατηγορουμένου προ πέντε ημερών. Κατά του βουλεύματος επιτρέπεται στον εισαγγελέα και στον κρατούμενο το ένδικο μέσο της αναίρεσως.

4. Η ισχύς της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού αρχίζει δύο μήνες μετά τη δημοσίευση του παρόντος.

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Άρθρο 3

1. Στην παράγραφο 2 του άρθρου 14 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (Κ.Πολ.Δ.) το ποσό των δύο εκατομμυρίων δραχμών, που έχει οριστεί με την παράγραφο 2 του άρθρου 7 του ν. 2145/1993 ως ανώτατο όριο της αρμοδιότητας των μονομελών πρωτοδικείων, αυξάνεται σε τρία εκατομμύρια δραχμές.

2. Στο άρθρο 16 του Κ.Πολ.Δ. επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) το ποσό του ενός εκατομμυρίου δραχμών, που έχει οριστεί με το άρθρο 1 του ν. 1478/1984, αυξάνεται σε πέντε εκατομμύρια δραχμές και

β) προστίθεται εδάφιο 13, που έχει ως εξής:

"13. οι διαφορές από προσβολή της νομής ή κατοχής κινητών ή ακινήτων".

3. Το άρθρο 93Α, που προστέθηκε στον Κ.Πολ.Δ. με την παράγραφο 3 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, καταργείται.

4. Η παράγραφος 2 του άρθρου 115 του Κ.Πολ.Δ. αντικαθίσταται ως εξής:

"2. Στον πρώτο βαθμό, καθώς και στις υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, η προφορική συζήτηση είναι υποχρεωτική, εκτός από την περίπτωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 226".

5. Το άρθρο 149 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 4 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, αντικαθίσταται ως εξής:

Άρθρο 149

1. Το δικαστήριο, ύστερα από προφορική ή έγγραφη αίτηση διαδίκου, μπορεί να παρατείνει τις προθεσμίες για τη διεξαγωγή αποδείξεων το πολύ δύο φορές, με απόφασή του που καταχωρίζεται στα πρακτικά. Η παράταση δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες κάθε φορά. Η αίτηση υποβάλλεται πριν από τη λήξη της προθεσμίας ή της παράτασής της. Η παράταση αρχίζει από τη λήξη η παρατεινόμενη προθεσμία. Ο

αιτών καταδικάζεται στα έξοδα.

2. Αν η απόδειξη διεξάγεται ενώπιον του εισηγητή του άρθρου 341 παράγραφος 3, η παράταση χορηγείται από αυτόν με απόφασή του που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή στην έκθεση.

3. Αν η διεξαγωγή των αποδείξεων γίνεται ενώπιον εντεταλμένου δικαστή, η παράταση της παραγράφου 1 γίνεται, ύστερα από αίτηση διαδίκου, με απόφασή του δικαστηρίου που έχει διατάξει την απόδειξη και αν πρόκειται για πολυμελές δικαστήριο, από τον πρόεδρο, κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

4. Το δικαστήριο, όταν δικάζει την ουσία της υπόθεσης, μπορεί, ύστερα από αίτηση διαδίκου που υποβάλλεται με τις προτάσεις, να χορηγήσει σε κάθε περίπτωση νέα προθεσμία διεξαγωγής των αποδείξεων έως έξι μήνες".

6. Οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 226 του Κ.Πολ.Δ. αντικαθίστανται ως εξής:

"1. Το πρωτότυπο της αγωγής που κατατέθηκε φυλάσσεται στο αρχείο του δικαστηρίου.

2. Αν η αγωγή απευθύνεται στο πολυμελές πρωτοδικείο, αμέσως μετά την κατάθεσή της ο πρόεδρος, εφόσον κατά την κρίση του απαιτείται η έκδοση προδικαστικής απόφασης, ορίζει με πράξη του, που καταχωρίζεται στο πρωτότυπο και στα αντίγραφα της αγωγής, ότι ως προς τις προτάσεις θα εφαρμοστούν οι παράγραφοι 1 και 3 του άρθρου 237 και η απόδειξη θα διεξαχθεί σύμφωνα με το άρθρο 341. Σε κάθε άλλη περίπτωση τηρείται η διαδικασία του άρθρου 270 και ο γραμματέας σημειώνει αμέσως στο πρωτότυπο και σε κάθε αντίγραφο της αγωγής ότι οι διάδικοι οφείλουν να καταθέσουν τις προτάσεις τους σύμφωνα με το άρθρο 238".

7. Στο άρθρο 237 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 του άρθρου 3 του ν.1649/ 1986, επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 αντικαθίσταται ως εξής:

"Στην περίπτωση του άρθρου 226, παράγραφος 2, εδάφιο α', οι διάδικοι πρέπει να καταθέσουν προτάσεις το αργότερο ως την έναρξη της συζήτησης".

β) Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 3 αντικαθίσταται ως εξής:

"Στην περίπτωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 1 οι αμοιβαίες αντικρούσεις γίνονται με προσθήκη στις προτάσεις έως τις 12 το μεσημέρι της τρίτης εργάσιμης ημέρας μετά τη συζήτηση".

8. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 238 του Κ.Πολ.Δ., που προστέθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ν.1649/1986, αντικαθίσταται ως εξής:

"Κατά τη διαδικασία ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου, καθώς και ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου, εκτός από την περίπτωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 226, οι διάδικοι πρέπει να καταθέτουν τις προτάσεις, το αντίγραφο των προτάσεων και τα αποδεικτικά μέσα, τουλάχιστον τρεις πλήρεις εργάσιμες ημέρες πριν από τη δικάσιμο".

9. Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 269 του Κ.Πολ.Δ. αντικαθίσταται ως εξής:

"Μέσα επίθεσης και άμυνας προβάλλονται κατά την πρώτη συζήτηση με τις προτάσεις, διαφορετικά είναι απαράδεκτα".

10. Στο άρθρο 270 του Κ.Πολ.Δ. επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 αντικαθίσταται ως εξής:

“Ενώπιον του ειρηνοδίκειου και του μονομελούς πρωτοδίκειου, καθώς και ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδίκειου, εκτός από την περίπτωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 226, η συζήτηση είναι προφορική”.

β) Στις παραγράφους 1, 2, 3 και 6 οι λέξεις “του δικαστή” και “ο δικαστής” αντικαθίστανται αντιστοίχως με τις λέξεις “του δικαστηρίου” και “το δικαστήριο”.

11. Το άρθρο 270Α, που προστέθηκε στον Κ.Πολ.Δ. με την παράγραφο 6 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, καταργείται.

12. Η παράγραφος 2 του άρθρου 283 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 8 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, αντικαθίσταται ως εξής:

“2. Οι παρεμπόδιτες αγωγές μπορούν να ασκηθούν σε κάθε στάση της δίκης και κατ’ έφεση, εκτός αν περιέχουν αυτοτελή αίτηση”.

13.α) Οι παράγραφοι 1, 2 και 3 του άρθρου 341 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκαν με τα εδάφια α’ και β’ της παραγράφου 9 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, αντικαθίστανται ως εξής :

“1. Στην περίπτωση του άρθρου 226 παράγραφος 2 εδ. α’ οι διάδικοι οφείλουν να προσκομίσουν προαποδεικτικώς όλα τα αποδεικτικά τους έγγραφα. Αν δεν υπάρχει περίπτωση να διαταχθεί απόδειξη με αυτοψία, πραγματογνωμοσύνη, μάρτυρες και εξέταση των διαδίκων, το πολυμελές δικαστήριο εκδίδει αμέσως οριστική απόφαση με βάση τα έγγραφα που έχουν προσκομιστεί προαποδεικτικώς. Στις λοιπές περιπτώσεις το δικαστήριο εκδίδει απόφαση, με την οποία τάσσει αποδείξεις. Η απόφαση αυτή περιέχει συνοπτική αιτιολογία για το παραδεκτό και το νόμιμο της αγωγής ή άλλου εισαγωγικού δικογράφου, και των εκατέρωθεν ισχυρισμών, με μνεία των σχετικών διατάξεων. Αν στην απόφαση αυτή περιέχονται και οριστικές διατάξεις, ως προς αυτές διαλαμβάνεται πλήρης αιτιολογία.

2. Η απόφαση με την οποία τάσσεται απόδειξη ορίζει: α) το θέμα που πρέπει να αποδειχθεί, β) το διάδικο που βαρύνεται με την απόδειξη και τα αποδεικτικά μέσα που επιτρέπονται, γ) την αρχή ενώπιον της οποίας θα γίνει η διεξαγωγή και δ) το χρόνο της διεξαγωγής.

3. Η απόδειξη διεξάγεται ενώπιον του δικαστηρίου. Αν η διεξαγωγή απαιτεί πολύ χρόνο, το δικαστήριο μπορεί να διατάξει να γίνει ενώπιον μέλους του, που ορίζεται ως εισηγητής. Η διεξαγωγή γίνεται στο ακροατήριο, εκτός αν η απόφαση ορίζει άλλο τόπο. Αν συντρέχει ειδικός λόγος, μπορεί με την απόφαση να ανατεθεί η διεξαγωγή ορισμένων αποδείξεων σε εντεταλμένο δικαστή ή στην αρμόδια προξενική αρχή. Ο χρόνος διεξαγωγής δεν επιτρέπεται να υπερβεί τους έξι μήνες. Αν η απόδειξη πρόκειται να διεξαχθεί στο εξωτερικό, έστω και κατά ένα μέρος, η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να υπερβεί τους δέκα μήνες. Για την ενώπιον του δικαστηρίου απόδειξη ως χρόνος διεξαγωγής μπορεί να οριστεί και ρητή δικάσιμος μετά ορισμένο χρόνο από την επίδοση της απόφασης”.

β) Τα δύο τελευταία εδάφια της παραγράφου 6 του άρθρου 341 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκαν με το εδάφιο γ’ της παραγράφου 9 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, αντικαθίστανται ως εξής :

“Η απόφαση γνωστοποιείται στους διαδίκους είτε από τον εισηγητή πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, οπότε γίνεται μνεία στα πρακτικά ή στην

έκθεση, είτε με επίδοση από ένα διάδικο στους λοιπούς. Αν η γνωστοποίηση δεν γίνει πέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, κάθε διάδικος δικαιούται να ζητήσει αναβολή της διεξαγωγής”.

γ) Το εδάφιο δ’ της παραγράφου 9 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993 καταργείται.

δ) Όπου σε διατάξεις σχετικές με την απόδειξη προβλέπεται η έκδοση “πράξης”, νοείται εφεξής “απόφαση”.

14. Η παράγραφος 1 του άρθρου 406 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 11 του άρθρου 8 του ν. 2145/1993, αντικαθίσταται ως εξής :

“1. Στην περίπτωση του άρθρου 341 η εξέταση των μαρτύρων γίνεται ενώπιον του δικαστηρίου, το οποίο με την απόφαση για τις αποδείξεις ορίζει την ημέρα και την ώρα της εξέτασης. Αν η εξέταση απαιτεί πολύ χρόνο, ιδίως αν δεν μπορεί να περατωθεί σε μια συνεδρίαση, και το δικαστήριο διέταξε να διεξαχθεί από εισηγητή ή από εντεταλμένο δικαστή ή πρόξενο, αυτός ορίζει τόπο και χρόνο για την εξέταση των μαρτύρων, καθώς και τον αριθμό των μαρτύρων που θα εξετασθούν κάθε φορά. Σε περίπτωση αναβολής ο δικαστής οφείλει να ορίσει, μέσα στην προθεσμία που έχει ταχθεί, ημέρα και ώρα για την εξέταση των υπόλοιπων μαρτύρων. Αν η κατάθεση του μάρτυρα διακοπεί, η ημερομηνία για τη συνέχισή της ορίζεται το αργότερο μέσα σε ένα μήνα, χωρίς να υπολογίζεται ο χρόνος των δικαστικών διακοπών. Στην περίπτωση αυτή η συνέχιση της εξέτασης μπορεί να γίνει και πέρα από την προθεσμία. Όταν η εξέταση των μαρτύρων γίνεται ενώπιον του ειρηνοδίκη ως εντεταλμένου δικαστή, η παράσταση δικηγόρου δεν είναι υποχρεωτική, αν δεν είναι τοποθετημένοι στην έδρα του ειρηνοδίκειου δύο τουλάχιστον δικηγόροι”.

15. Τα άρθρα 504, 506, 508 και η παράγραφος 3 του άρθρου 507 του Κ.Πολ.Δ. καταργούνται.

16. Το άρθρο 505 του Κ.Πολ.Δ. αντικαθίσταται ως εξής:

“1. Το έγγραφο της ανακοπής πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 και τους λόγους της ανακοπής.

2. Ο ανακόπτης οφείλει να προκαταβάλει στη γραμματεία του δικαστηρίου κατά την κατάθεση της ανακοπής το παράβολο που όρισε η ερήμην απόφαση, το οποίο δεν μπορεί να είναι μικρότερο των τριάντα χιλιάδων ούτε μεγαλύτερο των εκατό χιλιάδων δραχμών για κάθε ανακόπτοντα”.

17. Το άρθρο 509 του Κ.Πολ.Δ. αντικαθίσταται ως εξής:

“Αν η ανακοπή ασκήθηκε εμπρόθεσμα και κατά τις νόμιμες διατυπώσεις και το δικαστήριο πιθανολογεί ότι είναι βάσιμοι οι λόγοι που προτάθηκαν, εξαφανίζει την απόφαση που ανακόπη και τις πράξεις που ενεργήθηκαν μετά την απόφαση αυτή, διατάσσει να επιστραφεί το παράβολο και αμέσως προχωρεί στην εξέταση της διαφοράς, αφού οι διάδικοι επανέλθουν στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την απόφαση που εξαφανίστηκε. Αλλιώς απορρίπτει την ανακοπή και διατάσσει να εισαχθεί το παράβολο στο δημόσιο ταμείο”.

18. Στο άρθρο 513 του Κ.Πολ.Δ. επέρχονται οι εξής τροποποιήσεις:

α) Η παράγραφος 1 αντικαθίσταται ως εξής:

“1. Έφεση επιτρέπεται μόνο κατά των αποφάσεων που εκδίδονται στον πρώτο βαθμό: α) εκείνων που παραπέμπουν την υπόθεση στο αρμόδιο δικαστήριο